

Teater je norost! A brez tega se ne da živeti

Ivo
Barišič

Ni veliko igralcev, ki bi tako docela živeli za gledališče, igro, kot to počne Ivo Barišič. Že štirideset let. Dvesto vlog. Na solkanskem odru je prvič nastopil leta 1969. Bolj ko sem med najinim srečanjem vrtala vanj, več je govoril o drugih, kot da so bolj pomembni. Bil je vse: princ, slepec, sluga, suženj, gospodar, kralj, smrt, duh, pes, vitez, plemič, ženska, bog ... ničkolikokrat. Skromen in genialen.

Tekst

Patricija Maličev

Foto

Jure Eržen

Ni zlahka privolil v pogovor, čeprav že dolgo prijateljujeva. In ta zapis je samo izsek vsega, kar je povedal. Prepričan je namreč, da bi o njegovem delu morali soditi drugi, da on ne ve.

Zato sem mu, ne da bi mu to prej ali kasneje povedala, nekako ... ustregla. Zaprošila sem režiserja, s katerim je ustvaril največje vloge v karieri, naj spregovori. »Ivo je eden mojih najljubših igralcev,« je povedal Vito Taufer. »Skupaj sva preživela kar nekaj zanimivih gledaliških avantur. V *Plešasti pevki* je igral gospo Smith, ki je med drugim do nezvesti ponavljala do skrajnosti pedantno in resno šalo z odlaganjem in pobiranjem skrivnostne prazne papirnate vrečke. In v veliki meri tudi po zaslugi Ivove nalezljive gledališke obsedenosti je bila predstava tako univerzalna in je presegla vsakršno jezikovno bariero, gostovala po neštetihih deželah in festivalih in ostala na repertoarju SNG NG petnajst let. Z duhovito govorno strastjo je tudi premagal ekstremno abstraktnost teksta in absurd naselil z živo, resnično in smešno vsebino. V Beckettovem *Koncu igre* se je predal vlogi gospodarja do samopozabe. Dva meseca in pol je preživel, sedeč dobesedno negiben na skrajno neudobnem stolu na kolesih z obliži čez oči, in govoril tiste rezke, strašljive in mračne Beckettove besede, dokler niso zvenele ne samo skrajno resnično, ampak tudi hipnotično. Rad bi videl posnetek *Čaka-joč Godota*, ki smo ga igrali in en del posneli na solinah. V Ivovih padcih v blato s stolom, ki ga prenaša na hrbtu za gospodarja, je esenca slapsticka, absurda eksistenca, abstrahirana vsega, razen gole fizičnosti in avtomatizma nekakšnega zabavnega plesa, oropanega slehernega smisla. Žalostni klovn, igralec suženj, mi vsi, človeštvo, vedno bolj. Do samopozabljenja, na koncu katerega tokrat ni gospodar, ampak ni nič. Z Ivom, upam, da bomo še veliko delali.«

Lani je prejel nagrado ZDUS, priznanje Marije Vere za življenjsko delo. Babič, Mlakar, Kica, Unkovski, Korun, Magelli, Jovanović, Taufer – režiserji, in vrstni red ne šteje, s katerimi se je imenitno razumel. A jih je še veliko več. »Tlako-

vali so mi življenjepis ... in jaz njim njihovega.« Vsakdo ima svojega najljubšega gledališkega igralca. V Sloveniji je zame to on.

“

V užitek vas je gledati na odru, Ivo Barišič!

Ha, ha! Navadno pravijo, da igralec na gledaliških deskah pusti življenje. Oguljena fraza. Ampak tem deskam igralec da življenje. Ta črna odprtina, skrivnostni prostor, ta prostor zla, prostor sle ... Kaj vse se zgodi v tem prostoru! Ki je najprej prazen, potem pridemo. Problem je samo prvi korak, pomemben pa je vsak. Vsi so lahko igralci, malo slabši, boljši. Predvsem je pomembno, da je na teh deskah nekdo, ki je. To je najhuje.

Se torej bojite, da ne boste več?

Ne vem. Gre za energetske naboje, ki sem ga nosil prej. In gre za energetske naboje, ki ga bom nosil odslej, odkar sem se upokojil, pred nekaj meseci. Tu notri je ta vmesni čas, vmesni prostor. Razmišljal sem o tej odprtini. Ko igralec pride na oder, mora vse postaviti v življenje, napolniti z življenjem ... Postaviti v center sveta. Teater je *teater mundi*. Naenkrat mora igralec vzpostaviti svet, postaviti mora filozofsko vprašanje, ki ga nosi vsaka predstava. To odprtino je treba oživeti, to maternico. Iz nje se rodi dete. In vsaka predstava je dete. Predstava je otrok, ki ima vse zahteve, kot jih ima malo dete – da lahko zraste. Treba ga je podojiti, negovati, se mu dobrikati, biti nežen z njim, zahteven do njega ... Vse to sodi k rojstvu in umetniški stvaritvi. Mimo tega, da sem velikokrat razmišljal o tem, kako privilegirani smo ljudje iz te sfere, ne samo gledališke. Lahko se samo poklonimo in ne pozabimo na skromnost.

Komu?

Vsem tem velikanom, ki so, v mojem primeru, napisali velike tekste, te črke, zloge, besede, stavke, odstavke, poezijo ... Treba se jim je pokloniti in biti skromen – do teh vrhov, Shakespeare, ki je bil zgoraj, ali pa Genet, ki je bil spodaj. Oba sta bila boga besed.

Povejte, kaj vam je gledališče dalo v več kot štiridesetih letih.

Pred kratkim smo igrali predstavo igralke in režiserke Nede R. Bric *Kdor sam do večera potuje skozi svet* o Simonu Gregorčiču. Igram starega Gregorčiča, na pol nor sem. V

enem prizoru, ki ga je Neda fenomenalno napisala, so vse komponente, ki jih potrebuje igralec v svojem igralskem življenju.

Katere?

Samospraševanje, ljubezen, sovraštvo, prošnja, molitev ... »Je bilo vredno? Kot Job sem, ti moj stvarnik.« Če parafraziram, kot Job sem, ti moj teater. »Kolikokrat sem klical k tebi, te rotil, preklinjal svojo usodo in tebe.« Predstavljajte si mladega igralca, ki nekaj blebeče, ker nič ne ve. Gregorčič se spomni, ko je star in nor: »Veliko si mi naložil, malo sem izpolnil. In vendar vem – velika je tvoja milost. Zdaj sem pripravljen ... S sklonjeno glavo bom čakal na sodbo, Gospod.« Vse je notri v tem prizoru, kar igralec preživi v svojem igralskem opusu.

Vse je v tem prizoru, za kar lahko rečemo, da je tudi v življenju igralca: ko sem bil mlad, sem bil tak, zahtevali so to in to pa še to ... Obenem pa lahko rečem, da sem imel srečo, da sem lahko delal z velikimi režiserji. Dano mi je bilo, da sem srečal ogromno imenitnih ljudi. Spomnim se, kako mi je nekoč Vito Taufer rekel: »Ivo, ti gledaš tako usodno na zadeve.« Govorili smo o predstavah. Pa sem mu rekel, veš, Vito, tako jaz tebi kot ti meni, drug drugemu piševa življenjepis. Ti klešeš moje tisto, kar ostane v ljudeh. Igralec je živ toliko časa, kolikor je živ v zavesti ljudi. Pozabijo te v petih minutah.

Vas ne.

Pride nov čas in v novem času novi ljudje. Vedno je treba na stvari gledati v kontekstu časa.

Ampak vi ste otrok tega gledališča.

Ja, sem. Nihče ni tako velik otrok tega teatra. Sem edinec tega teatra.

V kakšnem smislu?

Zrasel sem z njim. Bil smo pionirji tega teatra, ki je zrasel z velikim Babičem. Mineva dvajsetletnica tega gledališča. Predlagal sem, da bi se mala dvorana imenovala po Jožetu Babiču. Mislim, da je treba velikemu Jožetu Babiču narediti velik hommage. Mogoče sem že tudi malce *passé*, a sem privrženec ansambla v teatru.

Kako to mislite?

Da ima teater celico, ki se dobro pozna, ki je uigrana, ki je zgradila čas in leta ter vse tegobe in radosti skupno misel in podstat. Gledališče bi se moralo obdržati v tem smislu.

Bili ste Dobromil v Pepelki, leta 1969, vaša prva vloga v nekdanjem PDG.

Bil sem neizkušen, prestrašen, trepetal sem. Kmalu potem pa smo delali *Poostreni nadzor*. Babič je namreč organiziral Festival malih odrov, ker so bile takrat aktualne eksperimentalne predstave. Takrat je v Solkan prišel režirat mladi režiser Iztok Tory; igrali smo, moj veliki prijatelj Karel Brišnik, pokojni. Tako sem presenečen, še vedno ne morem verjeti, da ga ni več. Še isto poletje, junija, sva ob Ljubljaničila pila kavo. Potem pa 26. ali 27. avgusta pokliče njegov sin in mi pove, da Karlija ni več ... No, v zasedbi so bili poleg njega še Iztok Jereb, Matjaž Turk.

Genet ...

Pri Genetu sem se prvič srečal z oralnim seksom. Kako bi to povedal ... S tekstom, ki sem ga mlel. Tako sem ga mlel, da sem ga čutil v ustih, na ustnicah, v tej votlini. Naenkrat

oder postane votlina v ustih.

Zakaj ste tako čutili?

Ne spomnim se več, kdo je prevedel ta tekst, ampak bilo je tako gosto in polno. Nabito z erotiko. No, Genet, stari perverznej. Drugače ne znam povedati. Pa tudi sicer, v umetnosti – brez erotičnega ne gre. Svetu vlada erotika. Lahko se mi vsi smejejo zaradi te izjave, ampak tako je. Sinu sem nekoč razlagal, da se splača živeti zaradi lepote. Erotičnega odnosa nečesa: do ženske, do mize, do rože, do sončnega zahoda, do zvezd ... Upam, da se mu je ta drobni stavek spravil nekam v njegov možganski računalnik. In ko rečem drobni – se takoj spomnim na Plešo.

Predstavo Plešasta pevka in vašo gospo Smith.

Ja, ta drobna velika predstava. A vrtna se k Babiču; kmalu je umetniški vodja postal Janez Povše, ki je naredil izvrstno predstavo *Balada o trobenti in oblaku*, potem je prišel k nam veliki režiser Dušan Mlakar in nato vsi drugi.

Z njim ste se še posebej dobro razumeli.

Velik človek in velik režiser.

Moj prvi spomin na vas iz gledališča je, iz predstave Don Juan ali Kamnita gostija, na izjemni scenografiji, na mreži skupaj z Nevenko Vrančič in še nekom, eden najbolj erotičnih prizorov, kar sem jih videla v gledališču ... Bili ste Sganarel.

Lepo. Zdaj vam povem še najbolj žalosten prizor moje gledališke kariere. To mi je rekel tudi neki režiser. »Ivo, to je tvoj najbolj žalosten prizor.« *Letoviščarji* v režiji Paola Magellija. No, prizor, plaža, ki se spušča k morju. Igram starca, spodaj, pri plaži, ležijo ženske v kopalkah. V kopalnem plašču hodim, spodaj sicer gol, in se nad vsako ustavim in razkrijem. Nad tem mladim mesom se razkrija starec s svojo starostjo. S svojo zagrenjenostjo, s svojo željo. In nemočjo. Ta režiser mi je rekel: to je eden najbolj žalostnih prizorov, kar sem jih videl ... In kako prav je imel.

Za vami je več kot dvesto premier.

V več kot štiridesetih letih se jih je nabralo. Ravno pred kratkim mi je kolega Bine Matoh rekel, da sem bil najbolj zaseden igralec in da nikdar nisem rekel »ne«.

Zakaj pa niste?

Zato, ker je treba spoštovati vsako, tudi še tako majhno vlogo. Tudi zanje sem se zelo potrudil. Vse je pomembno, vsak korak, kot sem prej rekel. Vsak korak mora biti. Tako kot radi rečejo, da če rešiš enega človeka, rešiš ves svet. To mi nekako ni jasno – kajti da nastane en človek, sta potrebna dva (*smeh*). Hecava se.

Ste kdaj stali pred trenutkom, ki je bil odločilen – da po njem nikdar več niste igrali tako, kot preden se je zgodil?

Morda je bil, pa se ga ne spomnim. Rad bi se zahvalil vsem tem ljudem. Še ko smo bili v Solkanu, so mi bili tako naklonjeni.

Zakaj, po vašem mnenju?

Ne vem. Tako je bilo. Hotel sem nekaj reči, hotel sem se ob tej priložnosti zahvaliti ljudem,

tem, ki jih redko omenjamo, tehnični brigadi, garderoberke, na primer: vedno sem dobil vse čisto in pripravljeno. Tako kot je moralo biti pripravljeno za predstavo.

Nedolgo tega mi je že omenjeni igralec Matoh rekel, da je največ igral prav z vami. Kako sta se imela?

Dobro sva se imela. Je fer kolega, ni egoist. Vrne žogico, omogoči čas. To je zelo pomembno. Imeti pravega soigralca, ki zna igrati s teboj pingpong, ki zna zdržati ... V gledališču je najteže zdržati polne pavze.

In vi ste v tem vrhunski.

Natanko pri teh pavzah je Vito vedno vztrajal.

Hamm – imel je veliko pavz. Povejte mi kaj o njem.

Oho, *Konec igre*. Strahovita predstava. Tako rekoč dve ure sem moral na tistem stolu negibno sedeti. Imel sem zlepljene oči, slep. Radoš je imel na razpolago ves prostor, da je hodil okrog mene. Igralec ima namreč tudi prostorski oziroma akviziterski spomin. Tega v tej predstavi nisem imel na voljo. Težko sem se naučil tega teksta, v popolni temi sedim in govorim. Vito je vztrajal, da se čim manj premikam, samo z glavo, in še to minimalno. Izjemno težka predstava.

Za mnoge gledalce nepozabna.

Hvala lepa. Spomnim se, da sva z Radošem, ne glede na to, ali smo gostovali doma ali v tujini, šla prej na kavo in ponovila celotno predstavo. Gre za zahteven tekst, ki se ponavlja, z zelo majhnimi spremembami. Nikoli ne bom pozabil, ko smo to predstavo igrali v Izoli, v Delamarisu, med stroji ... Oooo. Konec igre je praznina – neskončen prostor. Zato sem predlagal, da bi jo igrali na nogometnem igrišču, gledalci pa bi bili izven tribun in naše početje bi spremljali prek projekcij na platnu, ki bi jih hkrati snemalo deset kamer. Predlagal sem tudi, da bi šli igrati *Plešasto pevko* na Ionescov grob, ker smo ravno gostovali v Parizu. Prišli bi tja, vsak s svojim stolom, in bi začeli: »Jedli smo juho ...« Bilo bi genialno! Takrat v Parizu sem se poklonil na grobu obema – Beckettu in Ionescu.

Ugibam, da so vam njuni dramski teksti izmed vseh, ki ste jih igrali, najbliže ...

O, ja. Pa še Genet.

Ivo Barišič in Plešasta pevka – kaj vse je to? Pogrešamo jo. Zakaj je več ni na odru?

Zasedba je razpadla. Leban je umrl, Starina je v Ljubljani, Musevski je v Kranju ... Vse stvari nekoč odidejo.

Vas ob večerih ga. Smith kdaj obišče?

Ha, ha! Moral bi samo ponoviti tekst, pa bi šlo. Saj sem nedavno to naredil, oblekel sem se v Smithovko in šel po nagrado Marije Vere.

Niste hoteli ponjo kot Ivo?

Razmišljal sem, če že dobim nagrado za življenjsko delo, za igralsko delo, moram ponjo kot igralec, v vlogi. Kot kostumiran človek. Zaprosil sem, da mi poiščejo kostum, in so ga. Oblekel sem se v gospo Smith, samo nohtov si nisem dal gor, zato pa sem si nadel rokavici. Hotel sem napraviti poklon svojemu delu. In sem ga.

Kaj je bila za vas gospa Smith?

Gospa Smith, Plešasta pevka, je največji dogodek in najbolj slavna predstava tega gledališča. Obiskala je ves svet. Ta drobna predstava. Tako drobna, tako minuciozna kot čipke. ► Delali smo izvrstno. Človek se pravzaprav spominja stvari iz poteka dela. Vito je imel poseben odnos. Znal je počakati, da je igralec prišel do tistega, kar je on hotel. Takrat sem z velikim spoštovanjem gledal na njegovo strpnost, to njegovo čakanje, da smo prišli do stvari. Kopali smo kot v rudniku in prišli do zaklada. Na neki način smo se vsi zavedali, da smo na pravi poti. To se nam je potrjevalo tudi pri občinstvu, tako doma kot po svetu. Sprašujete me, kaj je zame gospa Smith. To je zame trinajst let življenja. Veste, kaj to pomeni? Nikdar si nisem mislil, da bom nekaj igral toliko časa. No, v Sloveniji, kje drugje igrajo *Mišnico* že osemdeset let. Ampak za Slovenijo je trinajst let kar dolga doba. Neskončno sem se zabaval pri *Pleši*. Katja Pegan je bila tista, ki me je prva preoblekla v žensko. Igral sem neko učiteljico v pravljici. Potem je prišla Smithovka. Bila mi je neskončno v zabavo.

Pri čem največ?

Če si moški in igraš žensko. Ko sem se pripravljaj na to vlogo, sem začel zares opazovati ženske, vse, od tega, kako sedate, kako se držite, kako ste pozorne, ko vas drugi gledajo, kako to občutite ... Naenkrat sem začel gledati žensko s popolnoma drugega zornega kota. Ne, kako jaz zapeljujem ženske – kako ženska to doživlja: »Joj, zdaj me tale gleda, moram biti vzravnana, lepo moram sedeti, malce, ne preveč – pokazati stegna, ups! Se mar zdaj vidi moja zadnjica?! Brž!« Spremljal sem vse to, kako se odzivata, pa ti nohti in ta frizura, ta nos, te obrvi ... Vsa ta jajca! Mislim, genialno!

Imenitna je vaša gospa Smith – morda najbolj imenitna, kar jih je doslej bilo ...

Tako sem jo sam razumel, z malce domačimi raziskavami. Moral sem odkriti njeno življenje. Moral sem odkriti, kaj ona je. Moral sem si napisati zgodbo, kaj ona je.

Kje in kako ste si najraje sestavljali te zgodbe, predzgodbe o vlogah?

Najraje kje zunaj, na prostem. Zdaj sem se spomnil, kako nas je Korun vedno vozil v Idrijo. Vedno je imel kakšno varianto s psihiatričnimi bolniki, bili smo oblečeni v gate ...

Tudi z njim ste se zelo lepo razumeli.

Vedno. Igral sem Smrt v njegovih *Ljudožercih*. Velikokrat sva kosila skupaj. Govorila sva o tej Smrti in jo pretvarjala v radostno temo. Znanilka odhoda, a radostna. Resnično sem na svoji poti srečal imenitne ljudi, Mile je eder od njih, kot da bi hodil po zakladnici ...

Kako narediti predstavo dobro? Zdaj veste:

Ha, večno vprašanje! Ljudje pogosto mislijo da je to enostavno. Dobro predstavo je ravno tako težko narediti kot vse, kar je dobro. Tudi pepelnik mora biti dobro in atraktivno narejen. Poglejte tja, AFŽ se bliža ...

(V gostilno pride večja skupina žensk, praznujejo svoj praznik.)

Poglejte, to je radost življenja!

Kaj delate doma zdaj, ko imate manj predstavljen?

Teater je norost, norost! A brez tega se ne da živeti. Brez norosti ni življenja! Naj razložim: norost, da se ves daš v nekaj! Težko bom živel brez njega. Z režiserjem Matevžem Luzarjem smo snemali film *Srečen za umret*. In takrat me je zadelo. Šli smo z njim na ogled snemalnih lokacij, na Polzelo. In me je tako zadela ta Polzela! (*smeh*) Gledal sem stare ljudi v domu za ostarele. Prišli smo tja, Evgen Car, Dušan Jovanović, Dare Valič in jaz. Tiste starke so nas gledale in si mislile, no, končno je prišla nova pošiljka (*smeh*). Hodili smo po domu ostarelih, Luzar je govoril: tu bomo snemali, pa tu ... Grozljivo, sem si mislil, to me čaka. Saj ne, da sem tako star. Grozno! Obenem mi je dalo misliti – ko je človek star, mora živeti v mestu, blizu. Saj ne rečem, da sem star, hudiča, imam prijatelje, ki imajo osemdeset let. Ampak! Ampak ...

Nedolgo tega ste snemali tudi z Matejem Nahtigalom, film *Psi brezčasje*, po istomijski literarni predlogi pevca skupine Res Nullius, Zorana Benčiča.

Ta mladi, izredno prijazni in nadarjeni režiser me je povabil, da bi igral neko staro barabo, pokvarjenega mafijca. V ekipi je pet ali šest profesionalcev, za kamero in drugi. Hočem povedati, da je režiser angažiral vse svoje prijatelje in tiste, naklonjene projektu, da smo ga lahko speljali. Zdaj lahko rečem, da bi mi bilo žal, če ne bi sodeloval z Nahtigalom. Zelo redko sem bil v svojem profesionalnem življenju priča takšni zagnanosti, volji, pripadnosti, želji kot ravno pri tem projektu. Sramota, da država

mladim, od katerih bodo ti, ki danes vladajo, dobivali pokojnine, ne pomaga takšnemu projektu. Vse, kar je prav! Saj je že Tito govoril, da na mladih stoji svet. Smo pozabili?! Grozno. Tako kot vedno kritiziram oblast, pa moram reči, da kljub nepomoči mladim občudujem današnjo mladež, ki vseeno preživi.

Povedali so mi, da ste se vedno zelo dobro razumeli z režiserji ...

Ja, sem. Tu ni kaj reči. Poleg že omenjenih s Kico, Magellijem, Unkovskim, Jovanovićem ...

Kako to?

Pač tako, dobro nam je šlo.

Spomnim se, v obdobju, ko se je v času vojne v nekdanji Jugoslaviji za nekaj časa Rade Šerbedžija zatekel v Novo Gorico.

Dobro ste to rekli, zatekel ...

Spomnim se tudi, da je živel v sosednjem bloku, in v novogoriškem teatru so mu omogočili, da je lahko delal. In spomnim se, da sta bila nerazdružljiva.

Ha, ha, nedavno tega je imel koncert v Gorici, jaz pa sem bil ravno na gostovanju, in je menda vprašal občinstvo: *Da li je ovde Ivo?* Potem je imel dolg diskurz, kako sva skupaj popivala. Dušan Jovanović mu je pomagal, da se je lahko zatekel, zasedel ga je v predstavi *Volkodlak*. Z Radetom sva res veliko prežurala, lepi časi ... Spoznal sem ga v Dubrovniku, ko je delal *Hamleta*, režiral ga je Dino Radojević, režiser pa je bil Dušan Mlakar, ki je malo pred tem v Solkanu delal svojo prvo režijo, če se ne motim, predstava Selitev in novi najemnik. Takrat sva šla z mojo nekdanjo partnerko Metko Franko v Dubrovnik in tam sem spoznal Radeta. Vedno se razveseliva drug drugega.

Lahko rečem, da sem imel srečo. Jože Babič me je imel skoraj za sina. Že zelo zgodaj v profesionalni karieri sem po njegovi zaslugi spoznal vrhunske režiserje, scenografe, kostumografe. Babič me je povsod jemal s seboj. Največja nagrada je pravzaprav bila njegova – ali pa samo jaz to najbolj cenim, za katero nihče ne ve. Sploh ne vem, ali kdo to ve, ampak Babič mi je nekoč podelil interno nagrado za vlogo Potepuha v *Hlapcu Jerneju*. Ne vem niti, ali je kje to zapisano. To je bila moja prva nagrada. Bil sem je tako vesel, ker je ta velik človek – in res je bil velik človek, velik gledališki človek, mag – prepoznal, da sem nekaj dobro naredil. Zato sem, kot sem že rekel, vodstvu gledališča predlagal, da bi se vsaj mala dvorana poimenovala po njem. Kajti če njega ne bi bilo, tudi današnjega gledališča ne bi bilo. On je zaslužen, da je goriško polprofesionalno gledališče postalo profesionalno. In potem smo mi, pio-

Page: 27

Reach: 84000

Country: SLOVENIA

Size: 2313 cm2

5 / 6

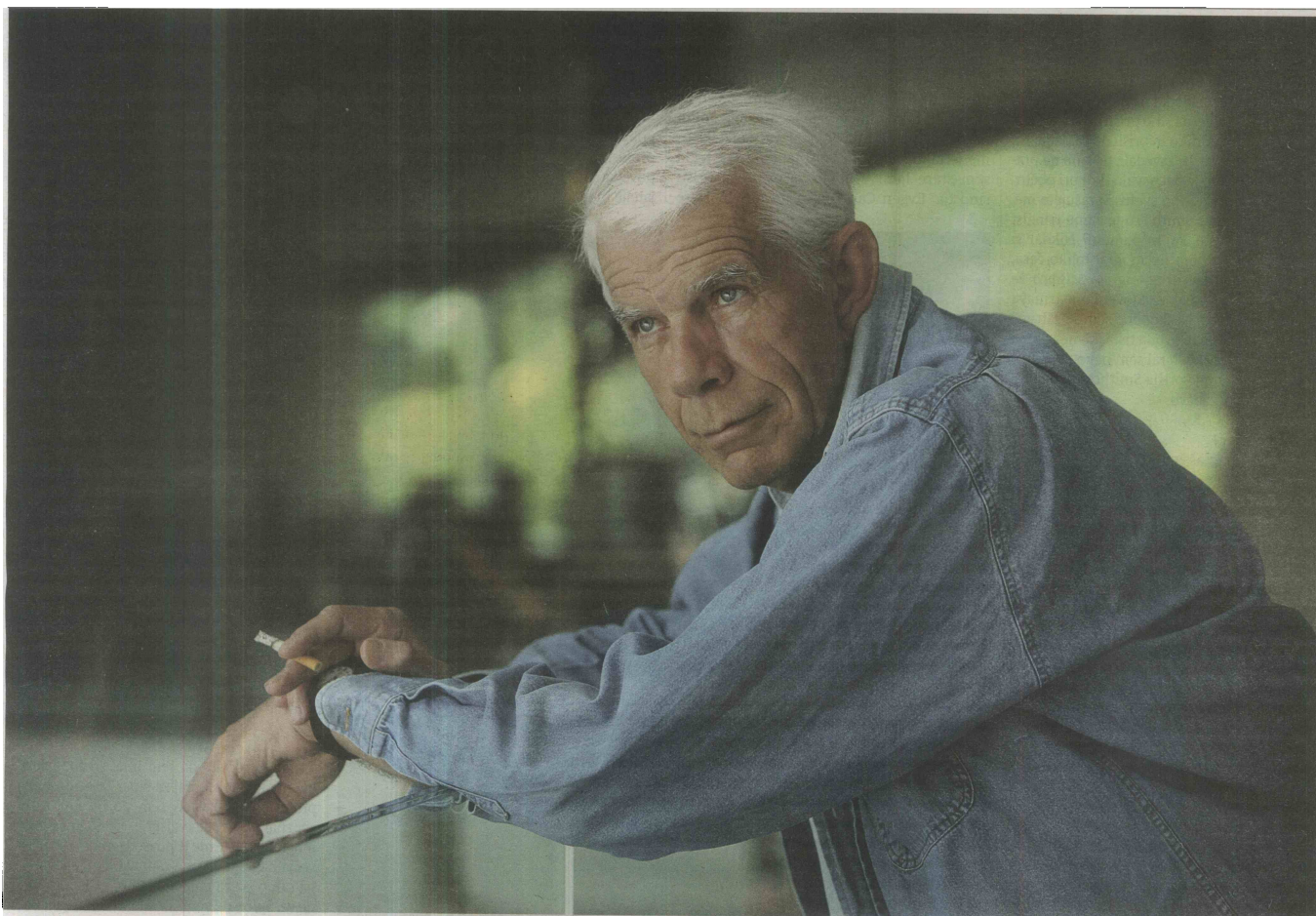
nirji, iz tega naredili teater. Nato je k nam kot prvi režiser prišel Dušan Mlakar in šele nato vsi ostali.

Dolgo pot ste prehodili ...

Veste, v gledališču se človeku marsikaj zgodi. Naleti na toliko situacij, ki jih običajen človek, naj ne bom žaljiv, nikdar ne bo. Bil sem vse: berač, gol, predsednik, ženska. Ja, res vse mogoče stvari. Znašel sem se v zelo različnih situacijah – in to je neprecenljivo bogastvo.

“ Razmišljal sem, če že dobim nagrado za življenjsko delo, za igralsko delo, moram ponjo kot igralec, v vlogi. Kot kostumiran človek. Zaprošil sem, da mi poiščejo kostum, in so ga. Oblekel sem se v gospo Smith, samo nohtov si nisem dal gor, zato pa sem si nadel rokavici. Hotel sem napraviti poklon svojemu delu. In sem ga.

“ V umetnosti – brez erotičnega ne gre. Svetu vlada erotika. Lahko se mi vsi smejejo zaradi te izjave, ampak tako je. Sinu sem nekoč razlagal, da se splača živeti zaradi lepot. Erotičnega odnosa nečesa: do ženske, do mize, do rože, do sončnega zahoda, do zvezd ...

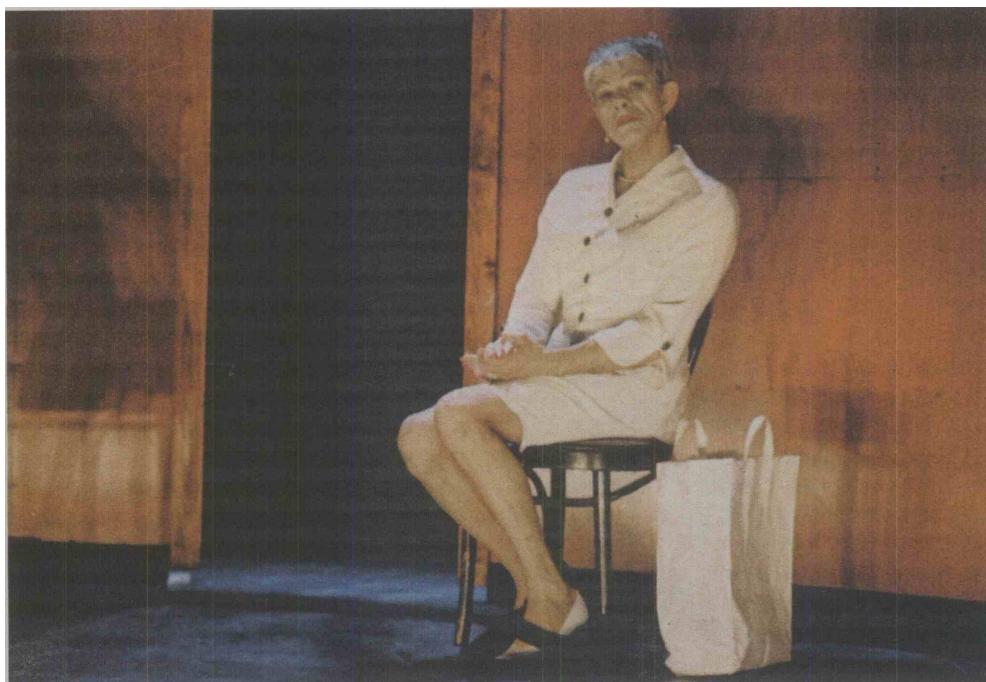
Page: 27

Reach: 84000

Country: SLOVENIA

Size: 2313 cm2

6 / 6

● Plešasta pevka

● Konec igre